

bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Petr Lorenz

Svět filmového plátna přitahuje Petra Lorenze delší dobu. Zastavené obrazy filmových scén zprostředkovávají divákům autorovo okouzlení produkcí filmu noir, bondovkami nebo také nezávislymi filmaři jako je David Lynch, nebo Jim Jarmuch. V této inspiraci pokračuje i ve své bakalářské práci, kde ovšem navíc vstupuje do některých jeho obrazů pohyblivý světelný obraz, jakýsi imaginární duch ženy. Takto zjevená "femme fatal" je pozorována postavou z filmu, většinou ústředním chlapáckým hrdinou. Vzniká zde zajímavý moment, ve kterém je zastavený čas filmového obrazu narušen ve třetelní z jiného média, svět z továrny na sny je tak konfrontován a doplněn další imaginární postavou z dílny autora.

Napadá mě v této souvislosti film Purpurová růže z Káhiry od Woodyho Allena, kde vášnivá divačka (Mia Farrow) obloží filmovou postavu k útěku z filmu. Snímek si vynalézavým způsobem pohrává s námětem filmu ve filmu, nicméně jak je pro Allena typické, slouží mu současně k uměleckému postižení mnohem širšího pole závažných témat. Vrací se například k motivu únikovosti filmového diváctví a iluzornosti média. Stejně tak se Petr Lorenz dotýká eskapismu, kdy tyto mediální obsahy přispívají ke stabilitě společnosti tím, že umožňují únik z každodennosti do světa snů. Slavné prohlášení Marshala McLuhana „Médium je poselstvím“, poukazuje k potřebě porozumět médiím a skrze toto porozumění pochopit jejich účinky na naši společnost i jednotlivce. Bolter s Grusinem ve své knize "Remediation: Understanding New Media", definují médium jako to, co remediuje: neuvažují odděleně o tradičních uměleckých médiích (např. malba) a technických médiích (např. fotografie, film), ale naopak zdůrazňují hybridní povahu médií, jejich vzájemné ovlivňování a odkazy k ostatním médiím. Nesoustředí se na studium formy jediného média, tedy v izolaci od ostatních, ale sledují působení dvou základních logik (re)mediace napříč médii, staršími i novými.

Určité, aspoň pro mě, zajímavé napětí vzniká mezi přiznaně malířským, "analogovým" rukopisem obrazu a perfekcí digitálního záznamu pohyblivé postavy. Podle mě je v Lorenzově práci obsažena silná metafora nostalgické Arkádie, kde duchové filmových postav spolu se svými mrtvými představiteli žijí v idylickém bezčasu. Bezprostředním, byť pro někoho naivizujícím konceptem se zároveň dotýká zajímavých otázek o smyslu média obrazu a jeho nové existence v digitalizovaném světě.

Práci hodnotím stupněm A

Vypracoval: Jiří Sobotka

Datum:

Podpis:

